

Arrest

nr. 299 502 van 5 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 december 2023 houdende een bevel tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2023 dient verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Koeweit een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op toerisme. Op 30 oktober 2023 wordt verzoeker een visum type C toegekend.

1.2. Op 26 december 2023 wordt verzoeker door de grensinspectie te Zaventem, komende van Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten), opgehouden aan de grenscontrole. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van hem een beslissing houdende de intrekking van een visum.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 14 december 2023 een beslissing tot teruggrijping. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis worden gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

*"Op 26/12/2023 om 06:51 uur, aan de grensdoorlaatpost
werd door ondergetekende,
de heer :*

(...)

houder van het document paspoort nummer (...) afgegeven te India op : 20/02/2023

*houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door België geldig van 25/12/2023 tot 16/01/2024
voor een duur van 7 dagen, met het oog op : toerisme*

*afkomstig uit Verenigde Arabische Emiraten, Abu Dhabi (AUH) met EY57 , op de hoogte gebracht van het
feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid
van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de
verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :*

(...)

*(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de
verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

*Betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te reizen. Hij is niet in het bezit van
enige toeristische informatie, en na contactname van de Federale Politie blijkt zijn hotelreservatie niet
geldig te zijn. Hij kan niet aangeven waar hij zal verblijven en hoe hij zijn verblijf zal invullen.*

Hij kent niemand in België, geen vrienden of familie.

*Betrokkene kan geen praktische invulling geven aan zijn voorgenomen verblijf noch zijn keuze voor België
als exclusieve bestemming motiveren.*

(...)"

1.4. Op 26 december 2023 wordt ten aanzien van verzoeker tevens een beslissing tot vasthouding in een
welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet)
bepaalt:

*"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien
dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of
terugrijpingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."*

Te dezen werd de bestreden beslissing op 26 december 2023 aan verzoeker ter kennis gebracht.
Bijgevolg beschikte hij met ingang van 27 december 2023 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4,
tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien
dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en dus ontvankelijk.

3. Over de vorderingen tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging
voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende
noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die
deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn verwijdering en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de tien dagen.

Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vorderingen niet.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het verbod van willekeur”.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133. 153)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154. 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167. 411) . Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist. Zo beschik Verzoeker over een geldig paspoort en toeristenvisum. Bovendien heeft hij wel degelijk een hotel reservatie. Voorts staat het Verzoeker vrij om zijn toeristenverblijf in te vullen zoals hij dat wenst, het is immers een vaststaand gegeven dat hij voor toeristische doeleinden naar België is gereisd, zoniet zou er hem geen visum dienaangaande worden verstrekt. Het is dus wel duidelijk waar hij zal verblijven en de bonte bewering dat Verzoeker niemand zou kennen in België staat volledig haaks op de kennissen die Verzoeker kan maken dat de talrijke leden van de Indische gemeenschap in België in het bij zonder in Antwerpen wat Verzoekers voornaamste bestemming is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Er werd tevens geen rekening gehouden met de gebrekkige talenkennis van verzoeker en het feit dat de controle hem een traumatische gebeurtenis opleverde waarbij hij door nervositeit zich niet ter dege of volledig kon uitdrukken.

3 . Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker terugdrijft en de toegang tot het grondgebied ontzegt, zij artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt."

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen kan de Raad uit verzoekers betoog niet afleiden waarom hij meent dat "het verbod op willekeur" werd geschonden, zodat het enig middel, wat dit betreft, niet-ontvankelijk is.

3.2.2.2. Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)"

Te dezen wordt verzoeker in toepassing van deze bepaling de toegang tot het grondgebied geweigerd omdat hij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. In de bestreden beslissing wordt daarbij toegelicht dat hij verklaart omwille van toeristische redenen naar België te reizen, maar niet in het bezit is van enige toeristische informatie, dat zijn hotelreservatie niet geldig blijkt te zijn, dat hij niet kan aangeven waar hij zal verblijven en hoe hij zijn verblijf zal invullen, dat hij niemand kent in België, geen vrienden of familie, en dat hij zijn keuze voor België als exclusieve bestemming niet kan motiveren.

Verzoeker voert hiertegen aan dat hij over een geldig paspoort en toeristenvisum beschikt en dat hij wel degelijk "een hotelreservatie" heeft. Dat hij over een geldig paspoort en toeristenvisum beschikt, doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het door hem voorgenomen verblijf. Wat de hotelreservatie betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze na contactopname met de federale politie niet geldig blijkt te zijn. Deze overweging vindt steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat op de reservatie voor het hotel YUST te Antwerpen als datum van aankomst 24 december 2023 wordt vermeld en te lezen staat "Note – Failure To Arrive At The Property Will Be Treated As No-Show And Will Incur A Charge Of 100% Of The Booking Value (Hotel Policy)". Dat zijn hotelreservatie niet geldig is, blijkt tevens uit de email van 27 december 2023 die verzoeker zelf bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en waarin wordt bevestigd dat verzoeker een reservatie had bij het hotel YUST te Antwerpen van 24 december 2023 tot 1 januari 2024 en dat deze reservatie geannuleerd werd aangezien er niemand voor is komen opdagen. De loutere omstandigheid dat deze reservatie terug geldig kan worden gemaakt indien verzoeker dit wenst, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de hotelreservatie niet geldig blijkt te zijn. Met dit betoog toont verzoeker bijgevolg niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat zijn hotelreservatie niet geldig blijkt te zijn.

Door verder nog te laten gelden dat het hem vrij staat om zijn toeristenverblijf in te vullen zoals hij dat wenst, weerlegt verzoeker niet dat hij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Ook het loutere gegeven dat hem een visum werd verstrekt om toeristische doeleinden doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker voert nog aan dat "de bonte bewering" dat hij niemand zou kennen in België volledig haaks staat op de kennissen die hij kan maken, gezien de talrijke leden van de Indische gemeenschap in België, en in het bij zonder in zijn voornaamste bestemming, Antwerpen. Hij betwist de feitelijke correctheid van de overweging dat hij in België niemand kent en geen vrienden of familie heeft evenwel niet. De Raad acht het *in casu* voorts niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij

zijn vaststelling dat verzoeker geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf tevens rekening houdt met het gegeven dat verzoeker hier niemand kent en geen vrienden of familie heeft. Met zijn betoog (*post factum*) weerlegt verzoeker de opgegeven motieven van de bestreden beslissing dan ook niet.

Waar verzoeker nog poneert dat tevens geen rekening gehouden met zijn gebrekkige talenkennis “*en het feit dat de controle hem een traumatische gebeurtenis opleverde waarbij hij door nervositeit zich niet ter dege of volledig kon uitdrukken*”, wijst de Raad er vooreerst op dat hij zich beperkt tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd door enig (begin van) bewijs. Bovendien laat verzoeker na concreet toe te lichten waar hij zich omwille van zijn gebrekkige talenkennis of nervositeit onvolledig heeft uitgedrukt, wat hij nog meer had willen vertellen of waar hij de hem gestelde vragen verkeerd begrepen had of hij zelf verkeerd begrepen werd. Een dergelijk betoog is dan ook niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Een schending van artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.2.2.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan *prima facie* niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.2.4. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

D. DE BRUYN